

ZTRACENÝ
OSTROV
DOUGLAS
PRESTON
& CHILD
LINCOLN

ZTRACENÝ
OSTROV

ZTRACENÝ
OSTROV
DOUGLAS
PRESTON
LINCOLN
& CHILD

Přeložila Jana Kordíková

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2015
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2014 by Splendide Mendax, Inc. and Lincoln Child
All rights reserved.

Z anglického originálu *The Lost Island*
(Published by Grand Central Publishing, New York, 2014)
přeložila © 2015 Jana Kordíková
Redakce textu: Jiří Páček
Jazyková korektura: Mirka Jarotková
Grafická úprava obálky © 2015 Jan Matoška

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-298-6

*Lincoln Child věnuje knihu
své ženě Luchii*

*Douglas Preston věnuje knihu
Joshuovi Richholtovi*

který sem zapůjčila irská vláda. O Evangeliáři z Kellsu jste, předpokládám, slyšel.“

„Mám o něm matnou představu.“

„Je to nejkrásněji iluminovaný rukopis na světě, je považovaný za největší irský poklad.“

Gideon nic neříkal.

Glinn se podíval na hodinky. „Tak se na něj se mnou půjdete podívat? Mám iluminované rukopisy moc rád. Každý den ukazují jinou stránku z knihy. To je opravdu zajímavé.“

Gideon váhal. „Na iluminované rukopisy si právě nepotrpím.“

„Ale já doufal, že mě na výstavu doprovodíte,“ naléhal Glinn. „Evangeliář z Kellsu se vám bude líbit. Z Irska ho zatím vyvezli pouze jednou. A je tu jen na týden. Bylo by škoda nechat si ho ujít. Když teď půjdeme, stihneme ještě poslední hodiny dnešní prohlídky.“

„Možná bychom mohli jít až v pondělí.“

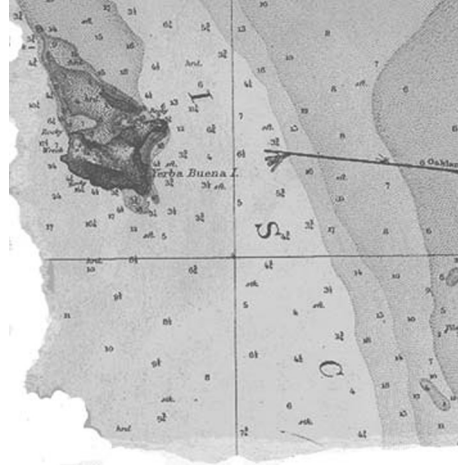
„A nechat si uniknout stránku, co dneska ukazují – jednou vždy? Ne, musíme jít hned.“

Gideon se začal smát, protože ho Glinново nadšení pobavilo. Nikdy se nedalo odhadnout, o co mu vlastně jde. „Upřímně řečeno, je mi ten zatracený *Evangeliář z Kellsu* úplně volný.“

„Ale oblíbíte si ho.“

Protože Gideon v Glinnově hlase vycítil náznak podráždění, odmlčel se. „Proč?“

„Protože váš další úkol bude ho ukrást.“

2

Gideon následoval Eliho Glinna do Východního sálu Morganovy knihovny. Přestože byl tento velkolepý sál plný návštěvníků, vstup do něj člověka zaplavil dojmy. Gideon nenavštívil Morganovu knihovnu od rekonstrukce – zdejší poklady mu totiž vždy připadaly příliš lákavé – a okamžitě se opět nechal unést klenutými malovanými stropy, třípatrovými policemi plnými vzácných knih, mohutným mramorovým krbem, okázalými tapisériemi, nábytkem a tlustým vínovým kobercem. Glinn jednou pařátovitou rukou ovládal panel svého elektrického vozíku, agresivně vjel do sálu, předjel frontu a nestydatě využil faktu, že je slušné dávat postiženým lidem přednost. Brzy se dostali až na začátek, kde byla obrovská skleněná krychle obsahující Evangeliiář z Kellsu.

„To je ale prostor,“ mumlal Gideon, když se rozhlížel a instinktivně se zaměřoval na řadu nápadně viditelných bezpečnostních opatření včetně velmi pozorných strážců, jediného vchodu, objektivů kamer vykukujících z reliéfního stropu, pohybových čidel a laserových optických závor. Navíc si při vstupu do místnosti všiml okraje těžkých ocelových posuvných dveří, které by během vteřiny dokázaly místnost úplně uzavřít.

Glinn následoval jeho pohled ke stropu. „Nádhera, co?“ prohlásil. „Ty nástěnné malby vytvořil H. Siddons Mowbray. V obloucích jsou vyobrazena znamení zvěrokruhu. J. P. Morgan byl členem exkluzivního klubu, který přijímal pouze dvanáct členů a každému z nich bylo jako přezdívka přidělené jedno znamení zvěrokruhu. Říká se, že uspořádání těch znamení a dalších podivných symbolů namalovaných na stropě nějak souvisí s klíčovými událostmi Morganova osobního života.“

Gideon se podíval na velkolepý krb zdobící jeden z konců sálu. Bezpečnostní zařízení byla umístěná dokonce i v složitě zdobené římsě, některá z nich nikdy v životě neviděl a netušil, k čemu mohou sloužit.

„Ta tapisérie nad krbem,“ pokračoval Glinn, „je ze šestnáctého století z Nizozemska. Zachycuje jeden ze sedmi smrtelných hříchů, lakomství.“ Tiše se zachechtal. „To je pro J. Pierponta Morgana dost zajímavá volba, nemyslíte?“

Gideon začal věnovat pozornost skleněné krychli obsahující Evangeliař z Kellsu. Podle všeho byla neprůstředná, navíc to nebylo standardní modré neprůstředné sklo, ale bílé – podle jeho odhadu odpovídalo standardu P6B, takže odolávalo nejen střelbě, ale také výbuchu, úderu kladivem i sekerou. Pozorně se díval do krychle, ale toho úžasného a nenahraditelného pokladu uvnitř si nevšímal, místo toho sledoval a hodnotil několik úrovní vnitřního zabezpečení – detektory pohybu, čidla atmosférického tlaku, infračervená tepelná čidla, a dokonce i čidlo, které zřejmě sledovalo složení vzduchu uvnitř.

Bylo jasné, že impulz od jakéhokoli z těch snímačů by okamžitě spustil vysouvání ocelových dveří – místnost by se uzavřela a zloděj uvízl uvnitř.

A to zatím zhodnotil jen ta bezpečnostní opatření, která byla viditelná pouhým okem.

„Člověku to až bere dech, co?“ poznamenal Glinn.

„Spíš z toho mám husí kůži.“

„Cože?“ vyhrkl překvapeně Glinn.

„Pardon. Vy mluvíte o knize...“ Poprvé se na ni podíval. „Zajímavá.“

„Tak by se to taky dalo říct. Její původ je opředený záhadou. Někteří badatelé se domnívají, že ji vytvořil sám svatý Kolumba kolem roku 590. Jiní zase věří tomu, že autory byli neznámí mniši o dvě stě let později a zhotovili ji na oslavu dvou set let od Kolumbova narození. Začali na evangeliáři pracovat na ostrově Iona a pak ho dopravili do Kellského opatství, kde dotvořili iluminace. A tam ho také uchovávali a dobře ukryvali, protože opatství opakovaně napadali a vykrádali pohanští vikinjští nájezdníci. Ale knihu nikdy neobjevili.“

Gideon se pozorněji podíval na rukopis. A přes původní nezáměr si ho získal. Okouzily ho neuvěřitelně složité abstraktní vzory na stránce, které svou hloubkou působily téměř fraktálně.

„Dnes vystavují list označený číslo 34 líc,“ vysvětloval Glinn. „Na kterém je slavný monogram *Chí ró*.“

„*Chí ró*? Co to má být?“

„*Chí* a *ró* jsou první dvě písmena ve slově Kristus v řecké abecedě. Vlastní popis Ježíšova života začíná evangeliem svatého Matouše 1,18. Tato stránka byla v prvních iluminovaných evangeliích často pracně zdobená. První slovo tohoto textu v latině je *Christi*. V Evangeliáři z Kellsu první dvě písmena *Chí* a *Ró* zabírají celou stranu.“

Za nimi se začal hromadit dav a Gideon cítil, jak ho někdo lehce dloubl loktem.

Glinn šeptem pokračoval: „Podívejte se na ten labyrint spirálovitých vzorů! Uvnitř se skrývá celá řada podivných věcí – zvířata, hmyz, ptáci, andělé, malé hlavy, kříže, květy. A to ani nemluvíme o všech těch neskutečně složitých keltských uzlech, ty jsou přímo matematikův sen... A pak ty barvy! Těch zlatých, zelených, žlutých a nachových! Je to nejkrásnější strana z nejslavnějšího iluminovaného rukopisu na světě. Není divu, že tu knihu považují za největší poklad Irska. Jen se na ni podívejte.“

Tohle bylo asi poprvé, kdy Gideon v Glinnově hlase slyšel cosi podobného nadšení. Naklonil se blíž, byl tak blízko, že se pod jeho dechem mlžilo sklo.

„Nezlobte se, ale za vámi čekají další lidi,“ ozval se za nimi netrpělivý hlas.

Gideon udělal malou zkoušku, natáhl ruku a položil ji na sklo.

Okamžitě se ozvalo tlumené pípání a hlídač zavolal: „Ruce ze skla, prosím! Vy, pane – dejte tu ruku pryč!“

Tím povzbudil netrpělivý dav. „Hej, člověče, musíš tam pustit i ostatní!“ ozval se někdo další. Ostatní souhlasně přizvukovali.

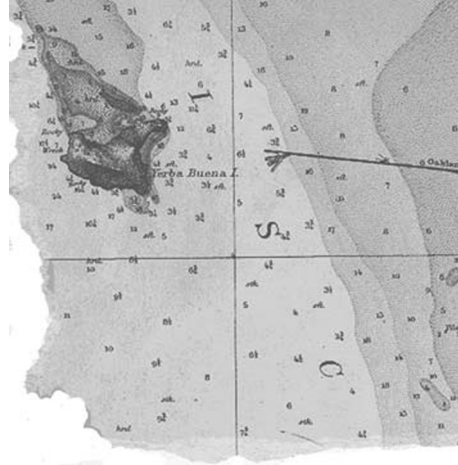
Glinn dlouze a lítostivě vzdychl, zchromlým prstem zmáčkl ovládání a jeho vozík s bzučením poodjel stranou. Gideon ho následoval. O několik chvil později už byli zpět na Madison Avenue, kolem nich se hnala auta a troubily taxíky. Gideon v jasném světle mrkal.

„Musíme si to ujasnit. Vy chcete, abych tu knihu ukradl?“

Cítil, jak se ho Glinn chlácholivě dotýká na paži. „Ne, nechci celou knihu. Jen ten list, na který jsme se dívali, číslo 34.“

„Proč?“

Mlčení. „Odpověděl jsem vám snad někdy na podobnou otázku?“ zeptal se milým tónem Glinn, když se objevila jejich limuzína, aby je odvezla zpět na Malou západní dvanáctou ulici.

3

O tři dny později se Gideon Crew příjemně osvěžil ve střešním bazénu ultramoderního hotelu Gansevoort, teď stál úplně nahý ve svém apartmá vysoko nad newyorskou čtvrtí Meatpacking District a zíral na obrovskou postel plnou nákrešů a schémat – které do posledního detailu zachycovaly bezpečnostní systém Východního sálu Morganovy knihovny.

Trvalo osm let, než se domluvilo, že irská vláda Evangeliář z Kellsu Morganově knihovně zapůjčí. V cestě stála řada překážek. V roce 2000 byl jeden z listů rukopisu zaslán na výstavu do australské Canberry, ale cestou se poškodil, došlo k otěru a ztrátě pigmentu – přičítalo se to vibracím motorů letadla – a irská vláda už se zdráhala další zápůjčku riskovat.

Miliardář irskoamerického původu James Watermain, který založil Watermain Group, si z dojednání zápůjčky knihy do Spojených států udělal svou osobní misi. A protože byl známý svým okouzlivým chováním a charismatem, podařilo se mu umluvit irského ministerského předsedu a následně i vládu, aby knihu za přísných bezpečnostních podmínek přece jen povolila vyvézt. Jednou z těchto podmínek byla i kompletní rekonstrukce bezpečnostních

systémů Východního sálu Morganovy knihovny, kterou uhradil Watermain.

Watermain původně usiloval o to, aby se rukopis vystavoval ve Smithsonianě institutu ve Washingtonu. V tamním muzeu však nebyli ochotní provést požadované náročné úpravy, proto se akce musela přesunout jinam. Gideon z toho měl velkou radost. I když měl na Washington hrozné vzpomínky z dětství – koneckonců právě tam zabili jeho otce –, později sem čas od času zajížděl a město mu připadalo jako poněkud ospalá, někdy přímo nudná sbírka krásných budov a nadčasových památek. Ale před pár týdny ho do Washingtonu pozvali, aby mu předali vyznamenání za jeho činy ve Fort Detricku. A on ke své hrůze zjistil, že – možná kvůli událostem 11. září, možná kvůli nadměrně zbytnělé byrokracii – kdysi tak příjemné a uvolněné město v současnosti připomíná spíše vojenský tábor. Byla tam metropolitní policie, parlamentní policie, strážci parků, zvláštní jednotky ministerstva zahraničí, mincovní stráž, tajná policie, „speciální jednotky“ – vlastně zjistil, že se zde vyskytuje na dvě desítky různých sborů – a dusily centrum města svou neustálou přítomností: všichni příslušníci byli ozbrojeni a podle všeho měli pravomoc zadržet a zatknout kteréhokoli nešťastného řidiče nebo návštěvníka. (To se dozvěděl od jednoho ze svých taxikářů, který také původně pracoval pro jednu z jednotek.) Když se díval na všechny ty zbytečné policisty, kteří vykonávali v podstatě tytéž činnosti, úplně viděl, jak zbůhdarma odtékají peníze daňových poplatníků.

A poslední kapkou bylo, když později poštou dostal pokutu: jedna z kamer ho přistihla, jak jede po New York Avenue několik kilometrů nad povolenou padesátkou, vyfotila jeho poznávací značku a poštou mu poslala složenku na 125 dolarů. Bránit by se proti pokutě mohl jen tak, že by se osobně vydal do Washingtonu. Navíc si na tu jízdu pamatoval jen matně, takže si nemohl být jistý, zda někde poblíž byla značka s padesátkou. Opravdu jel moc rychle? A kde sakra vůbec byla New York Avenue? Od té doby už uplynulo

tolik dnů, že si to poctivý občan prostě nemohl pamatovat. Proto Gideon udělal dvě věci: nejprve zaplatil pokutu a pak si slíbil, že se do hlavního města dlouho nevrátí. Místo, které kdysi bývalo nádherným a výmluvným symbolem velikosti celé země, se dnes podle všeho zoufale snažilo utratit každý cent ze svého nabubřelého rozpočtu.

Nebo byl v té době Gideon natolik plný zážitků ze svého pstruhového potoka, že se jen s obtížemi dokázal vracet do městského života. Tak jako tak by se do Smithsonova institutu za žádnou cenu nevydával.

Když se jeho myšlenky vrátily do přítomnosti a obešel postel, začal Gideon dumat nad tím, jak Glinn mohl získat nákresy všech rozvodů, zařízení i instalací bezpečnostního systému. Dal se tu najít každý obvod, čidlo i charakteristika, popsané do nejmenšího detailu. Pro něj to bude nesmírně užitečné. Podobný bezpečnostní systém v životě neviděl – vlastně si ho nedokázal ani *představit*. Jako obvykle byl systém složený z několika vrstev, které se překrývaly a vzájemně posilovaly. Byly tu i záložní zdroje energie a jiné nástrahy, které lupič mohl předem očekávat. Tím to však pouze začínalo.

Celý Východní sál v podstatě představili na trezor. Zdi byly ze dvou řad vermontských vápencových tvárníc, které měly tloušťku téměř metr. Jediný vchod do sálu byl zabezpečený dvoudílnými ocelovými posuvnými dveřmi, které se začnou spouštět ze stropu a vysouvat z podlahy ve chvíli, kdy se spustí alarm, a místnost neprodyšně uzavřou. Nikde nebyla žádná okna, protože denní světlo by mohlo poškodit vzácné manuskripty. Klenutý strop byl z litého železobetonu neuvěřitelné síly. Na podlahu položili masivní železobetonovou desku pokrytou mramorem. Všechny tyto původní zabezpečovací prvky ještě byly na žádost irské vlády doplněny vnější vrstvou z oceli plnou čidel.

Na noc se místnost úplně uzavírala. Uvnitř byla zabezpečená překrývajícími se laserovými paprsky, pohybovými čidly a infračervenými senzory několika vlnových délek, včetně takové, která by

zaznamenala i ten nejmenší náznak teplého těla. Do místnosti by bez povšimnutí neproklouzla ani myš (možná dokonce ani šváb). Sál také ve dne v noci snímaly kamery a u monitorů záznam sledovala pečlivě vybraná a vycvičená ostraha nejvyšší kvality.

Přes den, v době otevíracích hodin museli návštěvníci nechat veškerá zavazadla i fotoaparáty v šatně a projít detektory kovu. V sále i před ním byli strážci a všude bylo víc kamer než v lasvegaském kasinu. Krychle, ve které byla kniha umístěná, byla napuštěná atmosférou z čistého argonu. Uvnitř krychle byly senzory, které se spustí v okamžiku, kdy zaznamenají jen náznak jiného atmosférického plynu, dokonce i v tak nízké koncentraci jako jedna ku milionu. Kdyby se pohnulo s knihou, dveře se uzavřou tak rychle, že by se s ní od krychle k mříži nedostal ani olympijský běžec.

Gideon celé dny hledal jakékoli slabiny systému. Všechny systémy mají zranitelná místa a tato místa téměř vždy souvisejí se selháním lidského faktoru, se špatným naprogramováním nebo s tím, že systém je tak složitý, že ho nelze plně pochopit. Ale tvůrci tohoto systému si všech těchto úskalí byli dobře vědomi. Byl sice skutečně složitý, ale zároveň modulární, každá z jeho součástí byla poměrně jednoduchá a nezávislá na ostatních. I programy byly jednoduché a některá zabezpečení pouze mechanická, nezávislá na počítačích. Vzájemně se překrývaly natolik, že i v případě selhání nebo narušení několika vrstev by bezpečnost knihy nebyla nijak ohrožena.

Samozřejmě existoval způsob, jak systém úplně vypnout, každý den se totiž vystavoval jiný list rukopisu. Ale dokonce i takové vypnutí bylo pečlivě plánované. K vypnutí bylo zapotřebí tří osob, každá měla jednoduchý a nezávislý kód, který se musela naučit zapaměti. Nikde nebylo napsané ani zaznamenané nic, co by se dalo ukrást. A ty tři potřebné osoby byly nedotknutelné. Byli to sám John Watermain, prezident Morganovy knihovny a newyorský místostarosta. Jeden by možná mohl být zkorumpovatelný nebo nějak ovlivnitelný, u dvou už by to bylo víc než náročné a u tří přímo nemožné.

A co by se stalo, kdyby jeden z nich náhodou zemřel? V tom případě existoval náhradník, čtvrtý člověk – ale byl to irský premiér.

Co kdyby hořelo? V případě podobné události by knihu určitě rychle schovali. Ale i s touto nenadálou možností se pracovalo dost neobvykle. V případě požáru se totiž s knihou hýbat nebude. Rozhodli se ji ochraňovat přímo na místě. Jako první ochranná bariéra byla navržena sama skleněná krychle, která by měla odolat i velkému požáru. Druhou ochranou byla ohnivzdorná krabice, která by se vysunula ze spodní části krychle, uzavřela knihu a ochránila by ji i před delším požárem. Obdobné systémy knihu chránily i před zemětřesením, povodní a teroristickým útokem. Jediná věc, před kterou by se ji uchránit nepodařilo, by byl přímý zásah jadernou bombou.

Gideon s dlouhým povzdechem vyrazil ke skříni a procházel oblečení. Bylo na čase obléct se na večeri. Kvůli utajení vystupoval jako mladý, nezávislý internetový milionář, což už několikrát úspěšně využil. Vytáhl černý rolák St. Croix, obnošené levisky a polobotky Bass Weejun, přece jen nemůže chodit pořád v tomtéž. Pak si vše oblékl.

Celý den nic nejedl. To nebylo nic neobvyklého. Gideon dával přednost jednomu sofistikovanému a náročnému gurmánskému zážitku před třemi obyčejnými jídly. Jídlo pro něj nebylo zdroj energie, ale rituál.

Znovu se podíval na hodinky. Na večeri ještě bylo moc brzy, ale protože už tři dny trávil zalezlý v pokoji a zkoumal nákresy, začínal být neklidný. Ještě se mu v tom systému nepodařilo najít díru, vadu, nebo dokonce jen maličkou skulinku. Když v mládí začal vykrádat muzea umění a historické společnosti, přesvědčil se, že dokonale bezpečnostní systém neexistuje. Každý je nějak zranitelný, buď technologicky, nebo přes lidský faktor.

Tím si byl jistý. Až doteď.

Ježíši, musí si udělat pauzu. Šel do koupelny, pročísl si vlhké vlasy a pak si do tváří vetřel balzám po holení Truefitt & Hill, aby překryl

pach chloru z bazénu. Odešel z apartmá a dal na kliku visačku NERUŠIT.

V Meatpacking Districtu panoval horký srpnový večer. Celá místní smetánka odjela do Hamptons a dlážděné ulice byly plné mladých, alternativně působících turistů – z této čtvrti se v posledních letech stala jedna z nejmódnějších částí Manhattanu.

Obešel blok do restaurace Spice Market, posadil se k baru a objednal si martini. Zatímco upíjel ze sklenky, užíval si jednu ze svých nejoblíbenějších činností. Pozoroval lidi kolem sebe a představoval si každý detail z jejich životů, od toho, čím se živí, po to, jakému psovi se podobají. Ale i když se snažil ze všech sil, nedokázal se do toho dostat. Poprvé v životě narazil na bezpečnostní systém, který navrhl někdo opravdu chytrý – dokonce chytřejší než on sám. Ukrást ten zatracený evangeliář bude těžší než krást *Monu Lisu*.

Když se nad tím zamýšlel, ještě se mu zhoršila už tak mizerná nálada. Lidé kolem něj – elegantní a dobře oblečení, kteří se spolu bavili, smáli, pili a jedli – mu začínali lézt na nervy. Představoval si, že to nejsou lidé, ale hašteřící se opice, které si v propracovaných rituálech vzájemně čistí srst. Jeho podráždění se tím trochu zmírnilo.

Měl prázdnou sklenku. Už dávno zjistil, že pro něj není dobré objednávat si další – ne že by měl nějaký problém s pitím, ale dvěma skleničkami jako by překračoval čáru vedoucí ke třetí, možná i čtvrté sklence. A ta by ho bezpochyby přiměla vyhledat jednu z těch štíhlých, světlolasých a hašteřících se opic...

Objednal si druhou sklenku.

Když ji upíjel, konečně začal působit alkohol a stav světa přestal být důvodem jeho hluboké nespokojenosti. Pak ho něco napadlo. Když pro něj bude nemožné Evangeliář z Kellsu ukrást – o čemž byl hluboko uvnitř přesvědčený –, tak bude muset přemluvit někoho jiného, aby ho ven vynesl za něj... za plné spolupráce všech tří držitelů kódů. K tomu bude třeba tak velká míra sociálního inženýrství, jakou dosud ještě nikdy nepoužil.

A pak se mu v jeho nepoctivé, přio opilé mysli začal rodit plán, jak přesně to provede.

Když mu přinesli třetí sklenku, porozhlédl se po elegantním baru. V odlehle části seděla žena, nebyla to sice ta nejkrásnější v místnosti, měla mírnou nadváhu a nosila brýle, ale měla to, co jemu osobně na ženách připadalo nejvíce přitažlivější, inteligentní a bystrou jiskru v oku. Dívala se kolem sebe a Gideonovi se zdálo, že jí její okolí připadá obdobně zábavné jako jemu.

Zvedl svou téměř dopitou sklenku a zamířil k ní. Podíval se na stoličku. „Je tu volno?“

Prohlédla si ho od hlavy k patě. „Asi ano. Děláte do počítačů?“

Smál se a nasadil sebeironický výraz. „Ne, ale vypadám tak. Proč se ptáte?“

„Protože se oblékáte jako Steve Jobs – černý rolák a džíny.“

„Nerad ráno přemýšlím nad tím, co si obléct.“

Otočila se na barmana. „Dvakrát beefeater martini, bez ledu, se dvěma olivami a trochou nálevu.“

„Vy mi objednáváte pití?“

„Máte snad něco proti?“

Naklonil se k ní. „Vůbec ne, ale jak víte, co piju?“

„Pozoruju vás od chvíle, kdy jste přišel.“

„Opravdu? Proč zrovna mě?“

„Vypadáte tak nějak ztraceně.“

Gideon cítil, jak se červená. Ta žena má možná až moc dobrý postřeh. Připadalo mu, jako by z něj strhla masku. „To snad platí pro nás všechny.“

Usmála se a řekla: „Myslím, že si budeme rozumět.“

Přinesli jim pití, tak si přitukli.

„Tak na ztracence,“ řekl Gideon.

4

Obchod Griggs a Wellington, vzácné tisky a rukopisy, ležel kousíček od Portobello Road. Bylo to jedno z těch starožitnic-tví, která se sice přesunula z království bleších trhů v této ulici, ale zatím ještě nedosáhla takových úspěchů, jaké očekávala. Když Gideon vstoupil do obchodu, neušel mu nádech britské nadutosti, která však nedokázala úplně překrýt lacinou pachutí East Endu. Majitel obchodu, mladý Brit v drahém obleku ze Savile Row, jen potvrdil Gideonova podezření, protože v jeho snobském přízvuku čas od času probleskly zbytky koknejského dialektu.

„Mohu vám pomoci, pane?“

Gideon měl na sobě drahý oblek od Ralpa Laurena a obdařil majitele přihlouplým americkým úsměvem. „No, říkal jsem si, jestli bych se mohl podívat na tu stránku ze starého rukopisu, co máte ve výloze.“ Přestože se to snažil zakrývat, prozradil jeho přízvuk, že je z Texasu.

„Jistě,“ prohlásil majitel. „Myslíte tu iluminovanou knihu hodiněk?“

„Jo.“

Muž šel k výloze, odemkl ji a vytáhl malou stránku. Byla vložena do tuhého plastu. S velkou opatrností ji položil na černý sametový

podnos, který vytáhl zpod pultu. Potom podnos položil pod světlo proudící z bodovky ve stropě. Byl to list z evangelia s iluzivní květinovou bordurou. Uprostřed byla vyobrazená Panna Marie sedící pod obloukem. Z modrého nebe k ní přilétal anděl. Marie před ním vyděšeně ucukávala. Každíčký detail výzdoby byl dokonalý.

„Je nádherný,“ šeptl majitel obchodu. „Máte dobré oko, pane.“

„Povězte mi o něm něco,“ požádal ho Gideon.

„Pochází z vlámské knihy hodinek vytvořené kolem roku 1440 – a je to opravdu krásná práce. Krásná práce,“ zopakoval muž a uznale ztišil hlas. „Domníváme se, že byla vytvořena v dílně Mistra Privilegií Gentu a Flander.“

„Aha,“ uznal Gideon. „Pěkné.“

„Pochopitelně je zde vyobrazeno Zvěstování,“ dodal prodejce.

„A na kolik přijde?“

„Tento velmi vzácný list si ceníme na čtyři tisíce šest set liber.“ Muž náhle začal mluvit příškrčeným hlasem, jako by mu jednání o ceně připadalo nechutné.

„To je tak osm tisíc dolarů?“ ujišťoval se Gideon. Pak si ho podrobněji prohlédl.

„Nechcete se podívat zvětšovací sklem?“

„Cože? Jasně, díky.“

Zatímco Gideon list zkoumal, obchodník dál vykládal, měl sepnaté ruce a jeho smetanový hlas vyplňoval celý malý obchod. „Jak asi víte,“ vysvětloval tónem naznačujícím, že to Gideon určitě neví, „středověké knihy hodinek vznikaly podle pravidelných cyklů modliteb v kláštrech, ale byly zjednodušené pro soukromé pobožnosti laiků. Představují jedny z nejkrásnějších dochovaných ukázek středověkého umění. Byly neuvěřitelně drahé – kniha hodinek se v patnáctém století prodávala za stejnou cenu jako dobrý statek, včetně budov. Takové knihy si mohli dovolit jen příslušníci královské rodiny, šlechta a ti nejbohatší. Jen se podívejte na ty úžasné detaily! A ty barvy. Zvláště bych vás chtěl upozornit na modř oblohy – jedná

se o pigment vyráběný z drceného lapisu lazuli, který byl ve středověku dražší než zlato. Jediné naleziště lapisu v té době totiž bylo v Afghánistánu.“

„Aha.“

„Vy jste sběratel?“ ptal se prodejce.

„Ne. Jenom hledám dárek k výročí pro ženu. Je děsně nábožná.“ Gideon se shovívavě zasmál, aby tím naznačil, že on sám si na víru nepotrpí.

„Mohl bych se vám představit?“ zeptal se prodejce. „Jmenuji se sir Colin Griggs.“

Gideon se podíval na chlapíka, který mu podával drobnou bílou ruku, lehce vystrkoval bradu a měl dokonale rovná záda. Byl asi tak stejný „sir“ jako Gideon lord. Jeho ruku ale přijal a nadšeně s ní potrásl. „Já jsem Gideon Crew. Z Texasu. Před moje jméno bohužel žádný ‚sir‘ nepatří. Jsem jenom malý pán.“ Hlasitě se zasmál.

„Ach, Texas, stát jedné hvězdy. Máte znamenitý vkus, pane Crewe. Chcete se ještě na něco zeptat?“

„Jak poznám, že je to pravé?“

„Mohu vás ujistit, že o pravosti toho listu nejsou vůbec žádné pochybnosti. Za vším, co zde prodáváme, si stojíme. Ale klidně si list po nákupu můžete nechat prověřit znalcem, a kdyby vznikly jakékoli nejasnosti, vrátíme vám peníze.“

„To je dobře. Ale... no, musím uznat, že čtyři tisíce šest set liber je spousta peněz... co kdybychom to zaokrouhlili na rovné čtyři tisíce?“

Sir Colin se proměnil přímo ve ztělesnění nesouhlasu. „Je mi líto, pane Crewe, ale my tady u Griggse a Wellingtona o cenách nesmlouváme.“

Gideon se na snobského Brita hezky žoviálně po texasku usmál. „Ale no tak, s tímhle na mě nechodte. O všem přece jde jednat.“ Vytáhl kreditku. „Čtyři tisíce, nebo jdu pryč.“

Sir Colin se zatvářil o něco méně rozhořčeně. „Řekl bych – že pro

člověka, který to umělecké dílo dokáže ocenit do takové míry jako vy – bychom asi mohli udělat výjimku a snížit cenu na čtyři tisíce čtyři sta.“

„Čtyři tisíce dvě stě.“

Výraz v obličeji sira Colina prozrazoval, že je pro něj tato diskuse nadmíru nepříjemná, až bolestivá. „Čtyři tisíce tři sta.“

„Ujednáno.“

5

Po odskočení zpět do hotelu, kde se převlékl, vyrazil Gideon se vzácným listem do londýnských kanceláří aukční síně Sotheby's, kde se měla odehrát závěrečná prověrka jeho plánu. Cesta měřila téměř pět kilometrů a zavedla Gideona na fascinující místa včetně Hyde Parku. Byl krásný pozdně letní den, staré stromy v parku byly plně olistěné, nad hlavou mu jako plachetnice pluly nadýchané kumuly a na trávnicích odpočívala spousta lidí. Londýn byl úžasně město a Gideon si říkal, že by tu měl strávit více času – možná by se sem dokonce mohl přestěhovat.

A pak se mu vybavilo, že je smrtelně nemocný, a na ostatní věci rychle zapomněl.

Aukční síň sídlila v nenápadné čtyřpatrové budově z devatenáctého století, jíž zřejmě nedávno opravili omítku. Když zaměstnanci viděli malý iluminovaný list z rukopisu, který u nich chtěl vydražit, okamžitě přímo překypovali ochotou. Odvedli ho do příjemné malé kanceláře ve třetím patře, kde ho pozdravil okouzující baculatý muž s brýlemi se zlatými obroučkami a einsteinovskou hřívou. Na sobě měl starodávný tvídový oblek s vestičkou a hodinkami na zlatém řetízku. Vypadalo to, jako by vystoupil z nějakého Dickensova

románu. Podle Gideonových průzkumů by to měl být jeden z největších světových odborníků na iluminované rukopisy.

„Ale, ale!“ začal muž a byl cítit tabákem, možná i trochou whisky. „Tak copak to tady máme?“ Podal mu tučnou ruku. „Brian MacKilda, k vašim službám!“ Mluvil, jako by mu docházel dech, a po každé větě zafuněl jako lokomotiva.

„Mám tady iluminovaný rukopis, který bych u vás rád prodal v dražbě.“ Gideon ukázal malé kožené desky.

„Výborně! Tak se na něj podíváme.“ MacKilda obešel stůl, vysunul zásuvku, vyndal z ní klenotnickou lupu a nasadil si ji na přimhouřené oko. Upravil speciální lampu, která zalévala malý černý podnos bílým světlem, a vzal si list v plastovém obalu, který si Gideon právě koupil. Vytáhl ho ven, bedlivě ho pozoroval a několikrát přitom pokývl hlavou, až mu kudrnaté vlasy poletovaly. Souhlasně přitom chrochtal.

Pak ho dal pod světlo. Několik minut ho zkoumal lupou, vydával další zvířecí zvuky, které opět působily pozitivně. Poté MacKilda lampu zhasl, sáhl do zásuvky a vyndal malou podivně vypadající baterku s hranatým čelem. Dal ji nad list a zapnul ji. Vydávala výrazné ultrafialové světlo. Zvuky se náhle proměnily v odmítavé chroptění.

„No tedy,“ prohlásil nakonec. „Ale, ale, ale.“ Následovalo funění a odfukování.

„Je snad něco v nepořádku?“

MacKilda smutně zavrtěl hlavou. „Je to padělek.“

„Cože? Jak je to možné? Vždyť mě to stálo čtyři tisíce liber!“

Muž se na něj posmutněle podíval. „Náš obor, pane, bohužel padělky přímo překypuje!“ Na obě ř dal velký důraz.

„Vždyť jste na to jen pět vteřin svítil nějakým světýlkem, tak jak to můžete poznat? Jiné testy nemáte?“

Dlouhý povzdech. „Mohli bychom udělat řadu testů, opravdu řadu. Ramanovu spektroskopii, radioluminiscenci, radiokarbonovou metodu datování. Ale v tomhle případě to není nutné.“

„Já to nechápu. Jeden pětivteřinový test?“

„Já vám to vysvětlím.“ MacKilda se zhluboka nadechl, několikrát zafuněl a pak si důkladně odkašlal. „Staří iluminátoři ve svých inkoustech používali zejména minerální pigmenty. Modré odstíny byly z rozdrceného lapisu lazuli, červené z rumělký a síry. Zelené z drceného malachitu nebo měděnky. A běloba se vyráběla z olova, často v kombinaci se sádrovcem nebo kalcitem.“

Odmlčel se, aby se znovu mohl sípavě nadechnout.

„No a tyto minerály pod ultrafialovým světlem výrazně svítelkují, jiné zase určitým způsobem mění barvu.“ Odmlčel se a dlouze se nadechl. „Ale podívejte se na tohle.“

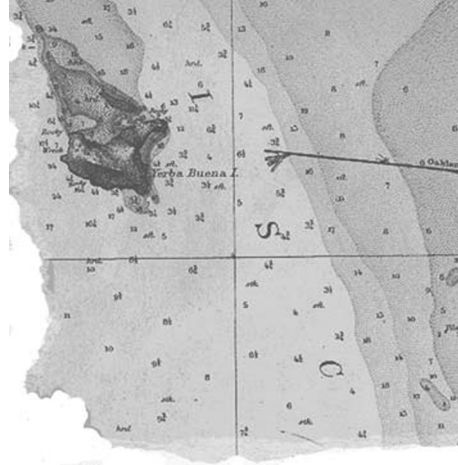
Znovu posvítíl na stránku z rukopisu černou baterkou. Povrch zůstal tmavý, matný, bez jakýchkoli změn. „Vidíte? Vůbec nic.“

Pak lampičku zase zhasl. „Z toho jde poznat, že jsou to laciné anilinové barvy, které na ultrafialové záření nijak nereagují.“

„Ale vypadá tak pravě!“ naříkal Gideon. „Prosím, mohl byste se podívat ještě jednou? Musí být pravý!“

MacKilda se s dalším trpitelským povzdechem začal znovu věnovat listu a tentokrát se na něj díval déle než pět vteřin. „Musím uznat, že je to slušná práce. Byl jsem pošetilý. A ten pergamen vypadá původně. Padělatel měl opravdu talent, vytvořil velmi povedený padělek – proč ale použil ty anilinové barvy? To je opravdu nad moje chápání. Odhaduju, že asi bude z Číny. Dřív většina padělků pocházela z Ruska, ale teď se začínají objevovat dílka z Dálného východu. A Číňani jsou trošku naivní – proto asi ty anilinky. Ale bohužel se brzy vylepší.“

Zavrtěl hlavou, až mu začaly poletovat vlasy, a vrátil list Gideonovi. „Nade vši pochybnost se jedná o padělek.“ Což podepřel posledním zavrtěním hlavou a hlasitým zafuněním.

6

Dvaatřicetiletá Julia Thrum Murphyová přijela až z vysoké školy Bryn Mawr v Pensylvánii, kde pracovala jako odborná asistentka na katedře romanistiky, jen proto, aby si na poslední chvíli prohlédla *Evangeliař z Kellsu*. Bylo krásné nedělní odpoledne, možná až trochu moc horké, a všechny její obavy se potvrdily. Během posledního víkendu konání výstavy bylo v sále přímo narváno.

U pokladny ji otrávená prodavačka lístků upozornila, že jen na vstup do Východního sálu bude muset čekat pětáctýřicet minut. Pak jí ještě bude zbývat dlouhá a pomalu postupující fronta v sále samém, která také může zabrat až půl hodiny.

Hodinu a čtvrt. Když to Julia slyšela, málem výstavu opustila a vyrazila místo ní na tapisérie s jednorožci do muzea Cloisters. Pak se však rozhodla, že přece jen počká. Dobře totiž věděla, že tohle je její jediná příležitost vidět tu knihu mimo území Irska.

Koupila si vstupenku za pětadvacet dolarů, odložila kabelku i fotoaparát, prošla detektorem kovů a postavila se do řady. Jak lidé vycházeli z Východního sálu, pouštěli dovnitř zase nové a fronta pomalu postupovala. Po čtyřiceti minutách se konečně dostala na

začátek první z front, pak na ni kývla ostraha a mohla vstoupit do Východního sálu.

Uvnitř místnosti to bylo snad ještě horší. Dav se táhl jako had po trase vyznačené sloupky a sametovými provazy, za které by se nemuseli stydět ani u bezpečnostních prohlídek na letišti. Návštěvníci si knihu mohli prohlížet sotva minutu, pak je hlídači začali zdvořile přesvědčovat, aby uvolnili místo dalším.

Takže bude hodinu a čtvrt čekat na minutu potěšení. To se trochu podobá sexu, pomyslela si, když se nabručeně posunovala řadou.

A právě v ten okamžik chlápek asi v jejím věku, který stál ve frontě kousek před ní, přestal postupovat dopředu a usmál se na ni o něco vřeleji, než kdyby to dělal jen z pouhé zdvořilosti. Překvapil ji jeho rošťácky okouzlující vzhled, kombinace tmavě černých vlasů a modrých očí: její matka tomuhle typu říkávala „černež Ir“. Protože se dál usmíval, Julia se raději odvrátila. Nebylo to pro ni nic neobvyklého; měla totiž to štěstí, že se narodila nejen s chytrým mozkiem, ale taky se štíhlou postavou, kterou si udržovala kombinací pilates, jógy a běhu. A přestože pracovala v akademické sféře, její obtloustlí, namyšlení a pokrytečtí kolegové na Bryn Mawru ji vůbec nepřítahovali. Ne že by na nich bylo něco nějak zásadně špatného, jen zkrátka a dobře nebyli její typ. Zároveň však bylo pro ni dost těžké najít si někoho své duševní úrovně mimo akademické prostředí. Dokázala si představit, že si vezme chudáka, možná dokonce i ošklivce – ale za žádnou cenu by si nevezala nikoho hloupějšího než ona sama.

Zatímco nad tím přemýšlela, fronta se pomalu posunovala dopředu a muž, který se na ni předtím usmíval, se k ní znovu přiblížil. Když stáli vedle sebe, sklonil se k ní a tiše ji oslovil: „Máme na sebe nějaké štěstí.“

I když ta věta nebyla právě originální, musela se zasmát. Aspoň nevypadá jako pitomec.

Oba postoupili dopředu a ona zjistila, že se těší na to, až se jejich úseky fronty k sobě mezi sloupky opět přiblíží, dokonce se jí i tro-

chu zrychlil pulz. Dívala se po zalidněném, ale uspořádaném davu ve Východním sále a hledala ho. Kde může být? Je blázen, že je takhle celá pryč z nějakého cizince. Asi už je moc dlouho sama.

A pak se to najednou stalo. Záblesk světla následovaný tak hlasitou ránou, že jí úlekem poskočilo srdce. Vrhla se k zemi a ze všech stran se ozývalo ječení a pištění. Okamžitě pomyslela na teroristický útok, a v tu chvíli se spustil alarm a místnost náhle naplnil hustý dým, který byl téměř neprůhledný a vše přeměnil na nahnědlé šero. Kolem nebylo nic vidět a ozývaly se jen zbytečné hysterické výkřiky a pláč ostatních návštěvníků muzea.

Pak se sálem rozlehl hlasitý náraz oceli na ocel, okamžitě následovaný dalším tlumeným výbuchem.

Ležela na zemi těsně vedle desítky dalších lidí, kteří také zaujali fetální pozici. Chránila si hlavu a odevšad se dál ozýval hysterický jekot. Ona mlčela a z nějakého důvodu zůstávala v klidu, čímž překvapila i sama sebe. Po pár okamžicích zaslechla, jak někdo křičí povely – to se zřejmě ostražila snažila uklidnit návštěvníky – pak začaly houkat sirény a do místnosti s hukotem vháněli vzduch.

Mlha rychle řídla a znovu se rozsvítilo. Kouř zmizel jako mávnutím kouzelného proutku, protože ho nasály ventilační mříže, které se po vysunutí panelů s malbami objevily ve stropě.

I jekot postupně slábl, posadila se a rozhlížela se kolem sebe, aby zjistila, co se vlastně stalo. Jako první si všimla, že skleněná krychle uchovávací Evangeliař je rozbitá, roh krychle rozštípl jakýsi výbuch. Kniha v krychli nebyla – někdo ji ukradl. Ne, neukradl, byla v sále, na podlaze, vedle krychle, otevřená a pomuchlaná.

A pak si uvědomila, že jsou zavření: z jediných dveří do Východního sálu se stala ocelová deska.

Nakonec jí s trochou úlevy došla další věc, pokus o krádež se s největší pravděpodobností nezdařil.

7

Ted' už sloupky a provazy plnily úplně jiný účel: umožňovaly strážcům ovládat zuřící dav, který zůstal uzavřený ve Východním sále, zatímco ostraha hodnotila, co se vlastně odehrálo.

Julia Thrum Murphyová byla spolu s ostatními návštěvníky nahnána na jednu stranu sálu, zatímco pět strážců zajišťovalo a zkoumalo Evangeliář z Kellsu a rozrušeně to prostřednictvím vysílačky rozebíralo s kolegy mimo Východní sál. Julii začínalo být stále jasnější, že opravdu šlo o nepovedený pokus o krádež: ten záblesk a rána, kouř sloužící jako zástěrka. Tlumený výbuch, který rozbil krychli, vyndání knihy – jen se zloději podle všeho nepodařilo dostat knihu z místnosti dřív, než se spustily ocelové bezpečnostní dveře. Proto ji zahodil a ztratil se v davu.

Což znamenalo, že zloděj je dál s ostatními ve Východním sále – což zřejmě bylo jasné i ostraze. Zdá se, že ji ještě čeká dlouhé utrpení. V davu se sice postupně objevoval jakýsi náznak řádu, ale přesto všude nadále panoval zmatek s nezbytnými hysterickými výstupy. Někteří podnikavci už podle všeho poukazovali na svá neexistující zranění, protože si od celé akce nepochybně slibovali tučné odškodné. Z davu už dokonce vystoupilo několik lékařů a začali ostatní prohlížet.

Julia si to zčásti celkem užívala.

Když ji upocený strážce spolu s několika dalšími lidmi odvedl do jiné části místnosti, znovu se ocitla vedle muže s rošťáckým obličejem a tmavými vlasy.

Opět se na ni usmál. „Bavíte se dobře?“

„Vlastně ano.“

„Já taky. Je vám jasné,“ pokračoval, „že ten pseudozloděj musí dál být v místnosti?“

Pseudozloděj. Potrpěla si na muže se širokou slovní zásobou.

„Takže...“ usmál se rošťák. „Rozhlédněte se. Schválně jestli ho dokážeme najít.“

Byla to zábava. Julia se rozhlížela a zkoumala obličej ostatních. „Žádné očividné lumpy nevidím.“

„Vždycky je to člověk, u kterého byste to nejmíň čekala.“

„V tom případě jste to byl vy,“ přiznala.

Rozesmál se, sklonil se k ní a podal jí ruku. „Gideon Crew.“

„Julia Murphyová.“

„Murphyová? Takže vaše rodina pochází z Irska?“ Škádlivě povytáhl obočí.

„A co Crew? Jaké je to jméno?“

„Velmi ctihodné, starobylého velšského původu. Tedy ctihodné bylo do té doby, dokud jeden Crew neukradl pokladnu místního šafáře a nezmezil s ní do Ameriky.“

„Vidím, že máte stejně vznešené předky jako já.“

Strážci už začali stavět ostatní do řad a organizovat je kvůli výslechům. Velitel – nebo hlídač s největším počtem proužků na výložkách – vystoupil dopředu a zvedl ruce.

„Mohl bych vás poprosit o pozornost, prosím!“

Všeobecný rozruch utichl.

„Bohužel nikoho z vás nemůžeme pustit ze sálu, dokud vás všechny řádně nevyslechneme,“ oznámil jim. „Když budete spolu pracovat, celou akci to velmi urychlí.“

Okamžitě se začalo ozývat reptání a námitky. „Chci odsud ven!“ vykřikl jeden z hysteriků a několik dalších se k němu připojilo.

Velitel zvedl ruku. „Slibuju, že vás odsud pustím, jakmile to bude možné. Ale nejdříve nám budete muset pomoci. Někdo se právě pokusil ukrást Evangeliář z Kellsu, a proto teď musíme dodržovat jisté protokoly. Proto vás žádám o trpělivost.“

Další brblání, stížnosti a výkřiky.

„A co děláte?“ ptal se Gideon.

„Učím na Bryn Mawru. Románské jazyky – francouzštinu, italštinu, španělštinu a trochu i latinu.“

„Na Bryn Mawru,“ zopakoval. „Profesorka. Moc hezké.“

„A vy?“

Muž chvíli váhal. „Donedávna jsem pracoval v Národních laboratořích v Los Alamos. Teď mám dovolenou.“

Julii tím překvapil, vlastně dokonce zaskočil. „V Los Alamos? Myslíte jako tam, jak vyrábějí jaderné bomby?“

„Nevyrábějí. Navrhují.“

„A to děláte? Navrhujete bomby?“

„Mimo jiné.“

Dělá si srandu? Ne, nedělal. Nevěděla, jestli to na ni má udělat dojem, nebo ji to naopak má vyděsit. Aspoň to nebyl jen nějaký přihlouplý hezounek.

„Já vím,“ pokračoval na svou obranu. „To povolání vypadá trochu podivně. Ale ve skutečnosti jsem řádný Američan, který plní svou povinnost, aby vlast udržel v bezpečí a vůbec.“

Julia vrtěla hlavou. „Kdybyste něco takového vykládal na fakultním večírku na Bryn Mawru, všichni by vás tam označili za vraha.“

„A co si myslíte vy?“

Dlouze se na něj podívala. „A vám záleží na tom, co si myslím?“

Její pohled opětovně a ji lehce zarazila naléhavost, která se mu objevila v očích. „Ano.“

Položil na to slovo takový důraz, že zrudla. Když si uvědomila, že

se červená, ještě se to zhoršilo. „Vlastně nevím, co si mám myslet,“ dostala ze sebe.

Ještě několik minut mlčeli. Podívala se do sálu, kde knihu vrátili zpátky na podstavec. Několik strážců se nad ní hrbilo a pečlivě ji pozorovali – v bílých rukavičkách obraceli listy. Zřejmě byli čím dál rozrušenější. O chvilku později přivolali velitele, který k nim hned přiběhl. Došlo mezi nimi ke krátké, ale vášnivé diskusi a pak velitel něco rozzuřeně hlásil do vysílačky. Davu ta změna situace neunikla, proto zmlkl.

Velitel znovu zvedl ruku. „Teď mi prosím všichni věnujte pozornost. Zdá se, že z Evangeliáře z Kellsu někdo vyřízl list.“

Dav vydechl.

„Ten list dál musí být v této místnosti. Obávám se, že vás všechny před propuštěním budeme muset vyslechnout a prohledat. Zatímco tu s vámi mluvím, obstaráváme si nezbytná povolení. Bezpečnostní dveře zůstanou uzavřené, dokud ten chybějící list nenajdeme. Omlouvám se za nepřijemnosti, ale bohužel nemáme jinou možnost. Nikoho nemůžeme propustit bez důkladné prohlídky.“

„No tedy,“ poznamenala Julia. „Začíná to být čím dál lepší.“

Gideon se s našpulenými rty rozhlédl po místnosti a zajiskřilo mu v modrých očích. „Tak už jsi poznala, kdo je zloděj?“

„Pořád ještě si myslím, že ty. Zlodějství máte v rodině, navíc vypadáš jako rošťák. A... jsi nervózní.“

Rozesmál se. „A já si zase myslím, že jsi to byla ty. Profesorka románských jazyků z Bryn Mawru – to je přímo dokonalé krytí.“

Lidi začínali procházet mezi sloupky k místu, kde si ostraha vytvořila provizorní stanoviště a za knihovnou zakrytou těžkým závěsem začala s prohlídkami. Návštěvníky, které už prohledali, převáděli na jiné místo, aby se obě skupiny nepomíchaly. Ocelové dveře zůstávaly zavřené.

Několik lidí dál reptalo a v místnosti se oteplovalo. „Strávíme tu celé odpoledne,“ postěžovala si Julia. Pomalu se začínala nudit. Ještě

ji čeká dlouhá cesta zpátky do Bryn Mawru. Možná by mohla zůstat ve městě a vrátit se až v pondělí. Sice by přišla o dopolední vyučování, ale má přece skvělou výmluvu. Podívala se na Gideona a zvažovala, jestli bydlí v New Yorku.

„Vážně, žádného očividného lumpa tu nevidím,“ poznamenal. „Jen spoustu nudných bělochů s irskými příjmeními.“

Najednou se ozval výkřik. Jeden ze strážců, kteří prohledávali místnost, něco volal a prudce gestikuloval. Klečel u knihovny, která měla otevřená skleněná dvířka. Velitel a ostatní strážci šli za ním a všichni se sklonili, aby cosi prozkoumali. Julii to připadalo jako kousek papíru strčený mezi dva tlusté svazky. Další horečnatá činnost, diskuse a nakonec tu věc v rukavicích opatrně vytáhli ven. Byl to pergamen a hodně připomínal stranu z Evangeliaře z Kellsu. Přinesli ho zpět k rukopisu, který už byl zpátky na stojanu. Vše dlouze porovnávali a pak následovala další rozprava, tentokrát šeptem.

Velitel znovu pokynul davu, aby se utišil. „Zdá se,“ oznámil, „že list vyříznutý z Evangeliaře už jsme objevili.“

Následovalo všeobecné úlevné zahučení.

„Bohužel vás však stejně před otevřením bezpečnostních dveří musíme všechny vyslechnout a prohledat.“

Ozvaly se rozzlobené výkřiky.

„Čím dříve budete souhlasit,“ přesvědčoval je velitel unaveně, „tím dříve odsud všichni budeme moci odejít.“

Hromadný povzdech. „Panebože,“ zanaříkala Julia. „Když to půjde tímhle tempem, dorazím do Bryn Mawru až o půlnoci. Hrozně nerada řídím za tmy.“

„Klidně můžeš zůstat u mě. Bydlím v apartmá v hotelu Gansevoort s výhledem na mrakodrapy.“

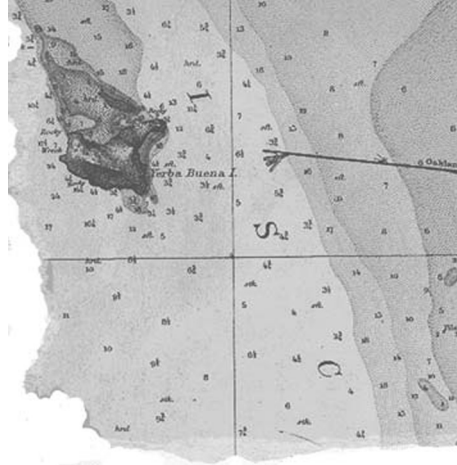
Podívala se na něj a ke svému zděšení zjistila, že se jí při té představě výrazně zrychlil pulz. „To má být nějaký neslušný návrh?“

„Vlastně ano. Dáme si skvělou večeři v hotelové restauraci, lahvinu nějakého dobrého vína, probereme jadernou fyziku i fran-

couzskou literaturu a pak půjdeme ke mně do pokoje a vášnivě a neslušně se pomilujeme.“

„Jdeš rovnou k věci.“

„*Vita brevis*,“ prohlásil. A právě ta latina ji ze všeho nejvíc přesvědčila, aby řekla ano.

8

Když Gideon kráčet z hotelu podél bloku dělicího ho od kanceláří Efektivního odstranění technických problémů na Malé západní dvanácté ulici, bylo svěží letní ráno. Doktorka Julia Thrum Murphyová. Pocítil více než náznak lítosti. I když si její společnost opravdu užíval, nemohl si dovolit s nikým navazovat vztah, když mu nad hlavou visel rozsudek smrti. Nebylo by to k ní fér. Ona byla s láskou na jednu noc podle všeho spokojená a ráno se s ním loučila bez jakékoli hořkosti. Moc rád by se s ní ještě viděl – ale to se nestane.

Rozzlobeně projel vstupní čtečku kartičkou a nenápadně dveře do EOTP se tiše otevřely. Přešel rozsáhlé laboratorní prostory se všemi těmi záhadnými modely a konstrukcemi, technici v bílých pláštích si spolu něco špitali a psali do zápisníku. Mířil do zasedací místnosti v nejvyšším patře budovy. Objevil tam pouze toho nudného bezejmenného muže ve stejnokroji, který se staral o roznášení kávy. Gideon se posadil, dal si ruce za hlavu a pohodlně se opřel. „Dvojitě espresso, bez cukru, díky.“

Muž zmizel. O chvíli později dovnitř vešel Glinn a s ním do místnosti pronikl i ledový chlad. Mlčky nasměroval svůj elektrický vozík do čela stolu a bzučení motoru byl jediný pozdrav, kterého se Gideonovi

dostalo. O chvíli později vešel i Glinnův děsivý pomocník Manuel Garza a za ním následovalo šest dalších pracovníků EOTP. Nikdo neřekl ani slovo.

Pak se objevila obsluha a všichni si u toho muže tiše objednali čaj nebo kávu. Jakmile odešel, Glinn zmáčkl tlačítko na malé konzoli vedle stolu – čímž podle všeho zapnul nahrávání – a pak neutrálním hlasem spustil. Uvedl datum, čas a jména přítomných. Pak zmlkl, přešel očima po místnosti a skončil u Gideona.

„Podle všeho ‚do třetice všeho dobrého‘ přestalo platit, nemám pravdu, pane Crewe?“ začal.

Když Gideon mlčel, Glinn oslovil skupinku sedící kolem stolu. „Doktor Crew pro nás už provedl dvě úspěšné operace, za což jsme mu velmi vděční. Evangeliář z Kellsu se však bohužel ukázal nad jeho možnosti. Po včerejším totálním fiasku ho už toto odpoledne odvázejí do Irska, a to speciálním letadlem a obklopený neproniknutelným bezpečnostním systémem.“

Gideon si Glinnovo prohlášení vyslechl se založenýma rukama.

„Nevydařená a amatérsky provedená operace doktora Crewa našemu klientovi způsobila obrovské obtíže. Vyvolala rozruch v Irsku i v USA. List Chí ró už bohužel asi nezískáme.“

Glinn se rozhlédl. „Jinými slovy, neuspěli jsme.“

Po celé místnosti se začal ozývat ustaraný šepot. Glinnovo šedé oko se obrátilo ke Gideonovi. „Chcete nám k tomu něco říct?“

Gideon spustil ruce podél těla. „Vlastně ani ne. Až na to, že ta kniha zatím neopustila zemi. Možná se ještě něco semele.“

„*Možná se ještě něco semele,*“ zopakoval Garza hlasem přímo přetékajícím ironií. Následovalo mrazivé ticho.

„Člověk nikdy neví,“ pokračoval Gideon. „Jen si vzpomeňte, co říkával Yogi Berra: ‚Není to rozhodnutý, dokud to není rozhodnutý.‘“

Glinnovo jindy tak dokonalé sebeovládání se začínalo rozpadat. „Ušetřete nás přihlouplých citátů. Teď musíme jednat, abychom minimalizovali škody, které ta katastrofa způsobila.“

„Zatím k žádné katastrofě nedošlo. Letadlo do Dublinu startuje v šest večer. Takže nám zbývá deset hodin.“

Glinn se zamračil. „Chcete mi snad říct, že máte nový plán, jak ukrást list, jehož získávání včera skončilo naprostým fiaskem?“

„Mrzí mě, že ve mě víc nevěříte, Eli.“

„Protože, jestli opravdu máte plán B, moc rádi bychom si ho vyslechli.“

„Ne, nemám plán B. Protože plán A ještě není u konce.“

„Tomuhle říkáte plán?“ přerušil ho Garza. „Pokusíte se ukrást tu stránku, neuspějete tím nejhroším možným způsobem, při akci se necháte legitimovat a jen náhodou vás nepřistihnou. Teď je celá akce na titulních stranách novin po celé Americe i Evropě. To je opravdu plán!“

„Víte, kde se kniha nachází teď?“ zeptal se tiše Glinn.

„Ne.“

„Další nevěřící pohledy po místnosti.“

„Pověřil jsem naše lidi, aby to trochu prošťourali,“ začal Glinn, „takže vím, kde se Evangeliář z Kellsu momentálně nachází: v nedobytném trezoru pod mrakodrapem Citicorp. Irský premiér je na cestě sem, aby knihu osobně dovezl zpátky do vlasti. Bude ji mít u sebe celou cestu z trezoru Citicorp do trezoru Irské národní banky, budou zavedena ta nejprísnější bezpečnostní opatření, jaká mají americká tajná služba a Interpol k dispozici. Všechny ulice, kterými pojedou, budou uzavřené pro ostatní dopravu, poletí speciálním letadlem a tak podobně. A vy si myslíte, že máte šanci ji ukrást?“

„Že můžu ukrást stránku Chí ró, to ano.“ Gideon se znovu podíval na hodinky.

„A jak si můžete být tak jistý?“

„Protože ať už používáte jakýkoli zpravodajský zdroj, ještě před koncem odpoledne se z něj dozvíte, že ten list vyříznutý z Evangeliáře z Kellsu při pokusu o jeho krádež je padělek a že ten originální dosud chybí a zřejmě byl ukraden.“

Všichni kolem stolu měli v obličeji ohromený výraz.

„A je to pravda?“ ptal se Glinn.

„Jistě.“

„Tedy,“ řekl Glinn po chvilce a s nejistým, chladným úsměvem Gideonův pohled opětoval. „To je úžasné. Ale mohl jste nás ušetřit toho napětí.“

„Jen si představte, jakému napětí už jste vystavili vy mě. Navíc jsem se chtěl trochu pobavit.“

„Tak kde je ten originál? Máte ho?“

„Ne, nemám. Jak jsem řekl. Kde se momentálně nachází, nevím. Ale vím, kde bude, zřejmě už v polovině týdne.“

„A pak?“

„Pak ho ukradnu – a tentokrát doopravdy.“

9

Seržantka Adellepoise Johnsonová měla na starost třetí úroveň Schránek s důkazy v obrovském suterénním komplexu Ředitelství newyorské policie na Dolním Manhattanu, téměř ve stínu Brooklynského mostu. Seržantka Johnsonová už na schránky dohlížela přes deset let a v každém z těch roků měla nejnižší počet případů manipulace s důkazy. Kvůli těmto mimořádným výsledkům získala vyznamenání za spolehlivost s tmavě modrou hvězdičkou a za řádné plnění služby, obě tato ocenění s hrdostí nosila na uniformě. Velela patnácti pracovníkům, kteří se starali o důkazy, a také další desítky asistentů a techniků. Všechny je řídila korektně a s až armádní precizností. Moc dobře věděla, že správné zacházení s důkazy je klíčové pro úspěšné dokončení trestního stíhání. I když možná nebyla nejoblíbenější pracovnící Úschovny důkazů, určitě byla tou nejuznávanější. Lidé byli hrdí na to, že pro ni můžou pracovat.

Byl pátek devět ráno, seržantka Johnsonová byla v práci už od sedmi, protože chtěla trochu pohnout s papírováním. Musela zkontrolovat všechny důkazy, které si někdo vyzvedl, nebo naopak vrátil, pohyb každé nábojnice, vlasu a tamponu s odebranou DNA, ať už k soudu, do laboratoře nebo k prošetření přímo na místě činu.

Důkladná evidence toho, kdo, kde, kdy a jak přišel s důkazem do styku, byla nesmírně důležitá, v uplynulých několika letech se celý proces podařilo zdigitalizovat, na digitálních nahrávkách bylo zaznamenáno absolutně všechno, co se dělo s nějakým důkazem, kdo s ním manipuloval, kdy a proč.

Seržantka Johnsonová neměla ráda, když si někdo důkazy přišel prohlédnout nečekaně. A mimořádně ji dráždilo, když se to stalo zrovna v pátek ráno. Ale teď k tomu došlo. Jeden z jejích úředníků dorazil s vysokým štíhlým pánem v drahém tmavém obleku. Jeho krátký sestřih v podstatě křičel FBI. A nemýlila se, byl to zvláštní agent toho nejprotivnějšího druhu, který si o sobě myslel, že je pro orgány činné v trestním řízení přímo požehnáním a že obyčejní policisté jsou nižší forma života.

„Už hodinu jsem strávil tím, že mě tady prověřujete,“ protáhl ironicky muž. „Před ‚výkonností‘ newyorské policie musím smeknout.“

Pak jí ukázal odznak a složku obsahující jeho pověření.

Seržantka Johnsonová ještě nikdy s nikým neměla konflikt. Vstala od stolu – někdy ke zchlazení návštěvníkovy příliš horké hlavy stačil pohled na její mohutnou postavu –, usmála se na muže a vzala si od něj odznak i složku.

„Zvláštní agent Morrison?“ ujistila se.

„To snad mám napsané na odznaku, ne?“ utrl se na ni.

To bude něco. Podívala se mu na průkaz, který byl úplně nový, i na odznak, který se také skvěl novotou. Pak se podívala na něj. Taky působil jako zelenáč. Zřejmě právě vyšel z akademie. Ti byli nejhorší.

„Takže vy prošetřujete tu záležitost s evangeliářem, agente Morrisone?“

„Všchno to máte ve složce.“

„A vidím, že chcete prozkoumat ten falzifikát.“

„Znovu opakuju, že všechno máte ve složce, seržantko.“

„Musíte chápat, agente Morrisone, že kvůli řádnému zacházení

s důkazy zastáváme názor, že čím méně se s nimi manipuluje, tím lépe. A já jsem zodpovědná za to,“ – položila důraz na *já* – „aby se s nimi manipulovalo jen v oprávněných, nezbytně nutných případech. A říkám vám o tom jen proto, abych se přesvědčila, že správně chápete všechny úřední postupy.“

„Myslím, že brzy zjistíte, že jsem důkaz nepřišel prozkoumat jen z nějakého rozmaru, a můžu vás ujistit, že v FBI by neměli radost, kdyby se dozvěděli, že jste mé žádosti nevyhověla.“

Seržantka Johnsonová už s lidmi jako agent Morrison jednala nesčetněkrát. Byl tak předvídatelný, až to bylo k smíchu. Chtěl se pohádat ještě dřív, než vlastně vznikl nějaký důvod ke sporu. Otevřela složku a pečlivě zkoumala jeho pověření a dokumenty. Všechno vypadalo v pořádku. FBI postupovala řádným způsobem, jediný problém byl, že agent Morrison přišel tři hodiny před domluvenou schůzkou. Ale to u FBI nebylo nic divného. Důvody pro zkoumání důkazu byly obvyklé a formální, důkladně podložené a oprávněné.

Veškerou dokumentaci uznala, podepsala, orazítkovala a vrátila zpět. „Doprovodím vás,“ řekla a vstala.

„Dobře,“ souhlasil Morrison.

Podle všeho ho nezajímalo, proč to dělá, proto po pravdě dodala: „Tohle dělám u řady důležitých případů. Moje svědectví pak může být užitečné, když se obhajoba bude snažit tvrdit, že s důkazy někdo manipuloval.“

„To je na vás,“ řekl.

Správkyně důkazů Johnsonová a agent FBI pokračovali k výtahům a sjeli do suterénu, kde v roce 2011 v rámci výrazného rozšiřování projektu proběhla rozsáhlá přestavba. Většina nových prostor byla určena pro nejmodernější zařízení pro uchovávání důkazů. Když tam člověk vstoupil, připadal si jako na sterilních chodbách prvotřídní nemocnice. Ke schránkám třetí úrovně, kde se uchovávaly veškeré důkazy v otevřených trestních případech, vedla dlouhá cesta. Tyto důkazy měly největší význam.

Když prošli kolem mnoha očíslovaných dveří, dostali se až ke správné místnosti. Úřednice deaktivovala alarm, dveře se otevřely a ukázala se pěkná, čistě bílá místnost se zamčenými skříňkami, plastovým stolem a židlemi. Ve všech čtyřech rozích byly u stropu kamery. Seržantka Johnsonová věděla, že nahrávají každý jejich pohyb.

Úřednice si nasadila sterilní nepudrované latexové chirurgické rukavice, procházela očíslovanými skříňkami a k jedné přistoupila. Na blízkou klávesnici naťukala kód a dvířka se prudce otevřela. Nakoukla dovnitř, vytáhla mělký táč a odnesla ho na stůl.

„Víte, jak s tím zacházet?“ zeptala se Johnsonová Morrisona.

„Ano.“

„V tom případě budete potřebovat roušku a rukavice.“ Málem dodala, aby si vzal i sítku na vlasy, jen aby ho trochu potrápila, jenže agent Morrison skoro žádné vlasy neměl.

Agent Morrison se zamračil, navlékl si rukavice a roušku a pak se posadil ke stolu. Přitáhl si táč k sobě a díval se na falzifikát listu z Evangeliáře z Kellsu. Johnsonová se k němu ze zvědavosti naklonila, aby se podívala. *To je ale krásna*, pomyslela si, *je to tak propracované*. Bylo by hezké vidět originál – než ho někdo ukradl.

Morrison si sáhl do obleku a vyndal zápisník, který si položil vedle sebe na stůl. Pak si začal tužkou (pera se zde používat nesměla) psát poznámky. Dal si na oko lupu a mlčky stránku zkoumal. Čas se neuvěřitelně vlekl. Uběhlo pět minut, pak deset. Na co se tam proboha může dívat? Koukla na hodinky, ale rozhodla se, že raději bude mlčet. Byla si poměrně jistá, že Morrison není žádný odborník a že ten list tak dlouho zkoumá jen proto, aby si ještě přifoukl své už tak nadměrné ego.

Významně se na sebe podívaly s úřednicí.

Pak agent Morrison list zvedl a přidržel si ho blíže ke světlu, mhouřil oči a obracel ho z jedné strany na druhou. Všechno se to dál nesnesitelně protahovalo. Johnsonová si opět vyměnila významný pohled s úřednicí, tentokrát už byl dost zoufalý. Z dlouhého stání jí

začínaly bolet nohy, tak se raději sesunula na židli. Úřednice ji s úlevou následovala. Copak on nikdy neskončí?

Ale on pokračoval v prohlížení. Dělal si další poznámky, nečitelným rukopisem něco rychle škrábal do zápisníku a předstíral, že je odborník, kterým určitě nebyl.

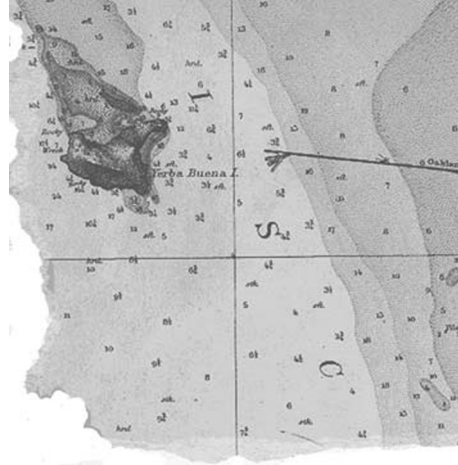
Najednou se ozvala rána, Johnsonová vstala ze židle a zjistila, že agent ze stolu shodil zápisník. Teď ležel rozevřený pod ním a kolem byly rozházené volné papíry. Se stránkou v ruce vyskočil a zády k ní se skláněl, aby zvedl zápisník. Už se mu chystala říct, aby tu stránku při sbírání věcí vrátil na stůl, jenže on se otočil, v jedné ruce v rukavici dál držel list z rukopisu, zatímco v druhé měl stránky vytržené ze zápisníku a snažil se je zase urovnat.

Johnsonová se s rozhořčeným výrazem opět posadila a agent pokračoval ve zkoumání a psal si další poznámky.

„Hotovo,“ prohlásil nakonec a vrátil list zpátky na podnos.

Johnsonová se beze slova postavila. Úřednice vrátila podnos do skříňky a zkontrolovala, jestli se zamkla. Pak se všichni odhlásili, vyšli z místnosti a vraceli se dlouhými bílými chodbami. Všechno to byla běžná rutina.

Jaké nastaly problémy, seržantka Johnsonová zjistila až o tři hodiny později, když dorazil pravý zvláštní agent Morrison – a to přesně na čas.

10

Z policejního ředitelství Gideon zamířil přímo do kanceláří ZEOTP v Malé západní dvanácté ulici. Glinn s Garzou se s ním setkali v obrovských technických prostorech. Gideon je následoval kolem složitých diorám, mainframů a hustě popsaných bílých tabulí do místnosti vzadu. Obsahovala špičkové laboratorní vybavení. Už tam na ně čekal shrbený laborant s posmutnělým výrazem v obličeji.

Glinnův vozík bzučel po podlaze z leštěného betonu. Dveře laboratoře se za nimi zavřely.

„Máte to?“ ptal se Garza.

Gideon z obleku vytáhl zápisník, otevřel ho a ukázal malý list připomínající nějaký klenot. Glinn natáhl ruku a vzal si ho. Zíral na něj s velkým pohnutím. Jeho normálně naprosto kamenný obličej byl až komicky rozrušený, zdravé oko se lesklo, každý jeho pohyb byl naprosto přesný. Když si list několik minut prohlížel, dal signál laborantovi, který k němu přišel a v ruce s latexovou rukavicí držel tác, na který Glinn stránku položil.

Obrátil se na Gideona. „Povězte nám, jak jste to dokázal,“ vyzval ho a nedokázal v hlase potlačit nadšení.

„Takže,“ začal Gideon, „když jsem prostudoval všechny ty plány, usoudil jsem, že zabezpečení Východního sálu je v podstatě dokonalé. Neexistoval způsob, jak bych tu stránku mohl dostat ven já sám. Tak jsem musel přijít na způsob, jak to zařídit, aby ji někdo vynesl za mě.“

„Jak?“

„Nejprve jsem musel připravit nápadný a na první pohled nepovedený pokus o krádež.“

Glenn přikývl.

„Šel jsem dovnitř poslední den výstavy, protože mi bylo jasné, že bude ve Východním sále narváno. Pak jsem hodil malý zábleskový a kouřový granát, čímž jsem všechny v místnosti vyděsil a dočasně i oslepil. Pak jsem běžel k pouzdru a připevnil jsem k němu zařízení, které vyvolalo výbuch malé kumulativní nálože, a ta pak roztrhla neprůstřelné sklo obsahující knihu – bylo to podobné, jako když chcete rozštípnout diamant.“

„Kumulativní nálož, kterou jste nepochybně sám navrhl – vždyť jste předtím v Los Alamos pracoval s implozními pumami.“ Glenn mávl zchromlou rukou. „Pokračujte.“

„Když jsem pouzdro rozštěpil, vytáhl jsem Evangeliář z Kellsu, vyřízl stránku Chí ró a použil na ni chemický prostředek. Pak jsem knihu nechal na podlaze a stránku schoval na jiné místo v sále. Všechno mi to zabralo sotva minutu. Ze sálu odsáli všechen kouř a pak šlo všechno jako na drátkách. Zjistili, že v knize chybí list; začali ho hledat; pak ho našli. Ještě v tenhle okamžik se všem zdálo, že šlo o nepovedenou krádež. Vyslechli a prohledali všechny, kdo byli v sále – jeden z nich totiž musel být ten zloděj –, ale nenašli nic, ani u mě, ani u nikoho jiného. Ale nebyli tak důkladní, jako kdyby ten list dál chyběl. Oni si přece mysleli, že mají celou knihu.“

Gideon se usmál. Teď totiž přijde to nejlepší. „Ale mně bylo jasné, že brzy přivolají nějakého restaurátora, aby stránku prověřil. Aby se přesvědčil, že není poškozená a nevyžaduje nějakou speciální

pěči. Možná se dokonce rozhodli, že prověří její pravost. Tak jako tak stránka Chí ró, kterou jsem vyřízl z knihy, neprošla testem UV zářením, což okamžitě prozradilo, že se jedná o falzifikát.“

„Jak jste věděl, co budou dělat?“ ptal se Garza.

„Protože jsem v Londýně koupil pravý iluminovaný list z rukopisu, podrobil ho své speciální chemické kúře a donesl ho do Sotheby's. Jeden z největších světových odborníků na iluminované rukopisy list označil za falzifikát.“

„Výborně.“

„Takže jakmile zjistili, že stránka není pravá, uvědomili si, že ta krádež nebyla nepovedená, ale naopak úspěšná. Zřejmě dospěli k závěru, že si zloděj falešnou stránku přinesl s sebou do sálu, aby ji mohl vyměnit za pravou, a pak ji schoval někde v sále, aby všechny přesvědčil, že krádež nebyla úspěšná. Zkrátka jsem je musel přesvědčit, že ta pravá stránka je ve skutečnosti padělek. Nesměla projít standardním testem UV zářením.“

„Chytré,“ uznal Glinn. „A jaká byla ta vaše ‚speciální chemická kúra‘?“

Gideon sáhl do kapsy a vytáhl malou lahvičku se sprejem. „Neparfémovaný prostředek na opalování La Spiaggia s ochranným faktorem 70.“

Všichni v místnosti vytřeštili na malou nádobku oči.

„Obsahuje oxid titaničitý, oxid zinečnatý a oktyl-methoxycinnamát – což jsou všechno širokospektrální pohlcovače ultrafialového záření. Stačilo lehce přestříkat obě strany listu a bylo hotovo. A když mě prohledávali a ostraha našla sprej na opalování – což se pochopitelně stalo –, nepřipadalo jim na tom nic divného.“

Glinn uznale přikývl.

„Takže když tu stránku podrobili standardním testům ultrafialovým zářením, nic se nestalo. Žádný z těch úžasných středověkých minerálních pigmentů se nerozzářil, jak by měl, kdyby stránka byla pravá. Tudíž stránku označili za padělek namalovaný anilinovými

barvami! A úřadům došlo, nebo si to aspoň mysleli, že zloděj unikl s pravou stránkou a padělek nechal v sále.“

„Báječné,“ šeptal Glinn.

„Tudíž se z ‚padělků‘ stal důkaz v policejním vyšetřování. A jako takový byl poslán do schránek pro důkazy pod policejním ředitelstvím. A dnes ráno, Eli, jsem díky vašemu falešnému pověření a informacím z databáze FBI dokázal do těch schránek proniknout a vyměnit pravou stránku za *skutečný* padělek. K tomu už byly třeba jen obratné prsty, které našťestí mám. Vše jsem provedl pod stolem, mimo dosah kamer. Takže teď mají padělek, jak si celou dobu mysleli, a my máme pravou stránku. A nikdo není o nic moudřejší – tedy až na fakt, že schránky s důkazy dnes navštívili dva agenti Morrisonové.“

Glinn sepjal chromé ruce, jako by se snad modlil. „To je úžasné. Úžasné.“

„Díky. A teď bych rád věděl, proč je ta stránka tak důležitá.“

„A brzy se to dozvíte.“ Glinn se otočil. „Doktore Stanislavsky?“

„Jsme připravení, doktore Glinne,“ prohlásil strašidelně vypadající muž, zvedl táč s listem z rukopisu a odnesl ho k řadě dalších mělkých misek plných tekutin, které trochu připomínaly výbavu na vyvolávání filmů, každá měla vlastní teploměr. Vzal si list, položil ho na mřížku s držátkem a ponořil do první tekutiny.

„Co přesně s tím děláte?“ ptal se znepokojeně Gideon.

„Uvidíte,“ odpověděl mu Glinn.

Doktor Stanislavsky po přesně odměřené době mřížku zase zvedl a vložil ji do druhé lázně, opět přesně měřil čas.

Tekutina se začala zbarvovat.

„Co se to děje?“ ptal se Gideon a díval se na barvící se vodu. Připadalo mu, že se inkoust na stránce rozpouští.

Laborant mřížku vytáhl. Barvy ze složité iluminace *Chí ró* stékaly po celé stránce spolu s hustým bílým podkladem.

„No do háje!“ zařval Gideon a o krok ustoupil.

Garza mu pevně sevřel paži, aby ho zadržel.

List se přesunul do třetí misky, do lázně s laminárním prouděním. Gideon přes lesknoucí se povrch proudící tekutiny viděl, jak iluminace *Chí ró mizí* a rozpouští se... a pak byla úplně pryč. Laborant zručným pohybem vytáhl stránku z lázně pinzetou s gumovými špičkami. Pak ji držel a nechal z ní okapat tekutinu.

Byla prázdná.